

ת"פ 8072/01/19 - מדינת ישראל נגד TEAME GHEBRESILASE, ASFAHO TESFALME נדון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8072-01-19 מדינת ישראל נ' GHEBRESILASE ואח'
לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין:	המאשימה	מדינת ישראל
נגד		
הנאשמים		TEAME GHEBRESILASE.1 2.ASFAHO TESFALME - נדון

המאשימה באמצעות עו"ד עדי חביב, תביעות תל אביב

הנאשם באמצעות עו"ד רדא ענבוס, סנג"צ

הכרעת דין לנאשם 1

כתב אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מחמת הספק.
האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם, טעמה גברסילס[1] (להלן: טעמה או הנאשם), ונגד אחר, אספאו טאספלם[2] (להלן: טאספלם),
הוגש כתב אישום במסגרתו יוחסו להם עבירות אלימות.

טעמה הואשם בעבירות של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז (להלן: החוק) יחד
עם סעיף 29 (א) לחוק, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382 (א) לחוק, איומים לפי סעיף 192
לחוק, והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בחלק הכללי, יונס אמרום (להלן: יונס, או המתלונן) ואסמרט דברציון (להלן:

אסמרט, או המתלוננת) הם אח ואחות; במועד הרלוונטי לכתב האישום, היתה בינם לבין הנאשמים "היכרות שטחית".

עוד מסופר בחלק הכללי של כתב האישום, כי האירוע האלים התרחש, בין היתר, "על רקע תמיכת המתלוננים בזרם פוליטי באריתריאה, המנוגד לזרם הפוליטי בו תמכו הנאשמים".

על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.12.2018 בשעה 08:20, עבדה אסמרט במסעדה שבבעלותה ברחוב נווה שאנן בתל אביב (להלן: המסעדה); באותה עת, נכנס אל המסעדה המתלונן, יונס. מיד לאחר מכן, נכנס אל המסעדה "אחר", והכה "מתלונן נוסף" בפניו.

בנסיבות אלה, נכנס הנאשם אל המסעדה "כשהוא בגילופין", חנק את אסמרט, הפיל אותה, ואמר לה: "שרמוטה". בהמשך, הכה הנאשם את יונס באגרופים, הפילו ארצה, ודקר אותו בגבו באמצעות סכין מטבח משוננת שהיתה מונחת במטבח המסעדה (להלן: הסכין).

בהמשך, טאספלם, "בהיותו בגילופין", משך בשערות ראשה של המתלוננת ואמר לה: "שרמוטה בת זונה, את תומכת בשלטון, חכי אני אראה לך", ובעט בגבה; מיד לאחר מכן, "אחר נוסף" הכה במכת אגרוף בפניה, וכתוצאה מכך דימם אפה.

כתב האישום מספר כי "האחרים" הבחינו שאסמרט הזעיקה את המשטרה והכו בפניה; טאספלם אמר לה: "חכי אני אראה לך שרמוטה בת זונה", התקדם לעברה ואחז מוט ברזל בידו; רק התערבותו של "עובר אורח" מנעה את התקיפה.

כתב האישום מתאר כי "בהמשך, בשארית כוחותיו, המתלונן ברח מהמסעדה וזמן מה לאחר מכן פונה באמצעות אמבולנס לקבלת טיפול רפואי בבית חולים".

על פי כתב האישום, כתוצאה מהתקיפה האמורה, נגרם למתלונן חתך בגבו באורך 5 סנטימטרים לערך עם חשד להמטומה קטנה בתוך הפצע. החתך בגב נתפר לאחר שהוצא ממנו קריש דם; למתלוננת נגרמו דימום מהאף, חתכים בכף היד, ורגישויות במקומות שונים בגופה.

3. בדיון ביום 14.5.2019 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו עו"ד רדא ענבוס, במיוחס לו בכתב האישום; כך הסניגור:

"... אנחנו אכן מודים בנוכחותו של הנאשם במקום, אך מכחישים מעורבות כל שהיא במעשה אלימות, אנו מכחישים כל מה שמיוחס לנאשם 1 בס' 3. הוא היה במסעדה אבל לא חנק את המתלוננת. הוא בא לאכול. הדקירה לא מיוחסת

לנאשם שלי. אנו טוענים שלא היתה לו יד ורגל בכל פעולות האלימות. לא עשה שום דבר פלילי.

אדגיש כי האירוע, הוא לא זומן לחקירה במועד, הוא נעצר מאוחר יותר. הוא הגיע ואכל אבל לא יודע אם זה ביום הנטען. בכל מקרה לא היה מעורב בשום אירוע אלים במסעדה או בסביבתה".

המשפט

4. מטעם התביעה העידו שני המתלוננים, בן זוגה של אסמרט, ושוטרים שנטלו חלק בחקירת התיק דנא. כמו כן הוגש תיק מוצגים (ת/23 - ת/35) מוסכם.

5. בעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת, בין היתר, שהיא **לא זוכרת** את האירועים נשוא כתב האישום; כמו כן טענה שאינה זוכרת את תוכן או עצם מתן אמרותיה במשטרה.

המתלוננת העידה ש"היה ריב, ומעבר לזה שום דבר", והוסיפה: "היתה מריבה במסעדה, היו שם הרבה אנשים. מכיוון שאני מכירה את שני האנשים האלה (הנאשמים - ש.ב) אז הבאתי למשטרה את התמונות שלהם... מכיוון שהיתה מריבה אז לא זכרתי מה דיברתי באותו זמן, דיברתי מרוב כעס... מכיוון שכעסתי לא זוכרת מה דיברתי".

לשאלה מאין היא מכירה את הנאשמים, השיבה אסמרט: "אני... אני מכירה אותם לא היכרות מעמיקה, מכיוון שהיו במסעדה".

6. בית המשפט קיבל את בקשת התביעה והכריז על אסמרט כעל עדה עוינת, כך - "נוכח העובדה שהעדה לא זוכרת כמעט דבר וחצי דבר ממה שמסרה במשטרה, ולאור העובדה שחתמה על פני הדברים, על הודעות... אני מכריז על העדה כעל עדה עוינת, מקבל את כל הודעותיה במשטרה, לרבות העימותים, לתיק בית המשפט, ומאפשר לתביעה לחקור את העדה בחקירה נגדית...".

7. בחקירתה הנגדית חזרה המתלוננת על כך שהיא אינה זוכרת את האירוע נשוא כתב האישום, ולא אישרה את מתן ותוכן אמרותיה במשטרה. המתלוננת שללה את גרסתו של המתלון, לפיה היא עצמה סיפרה לו שהנאשם דקר אותו, והוסיפה: "בקשר למריבה לא נכנסנו לזה אף פעם".

8. אסמרט אישרה, לשאלת התובעת, כי אמרה לצוות הרפואי בבית החולים שהיא הותקפה על ידי אנשים שלא הכירה (ת/34).

9. בהמשך, בעת חקירתה הנגדית של אסמרט בבית המשפט, שאלה סניגורו של הנאשם האם היא מסרה בעדותה במשטרה כי הנאשם "לקח את הסכין"; אסמרט השיבה: "מכיוון שאני מכירה אותו אז אמרתי שזה הוא".

עם זאת, בהמשך עדותה עמדה המתלוננת על כך שהנאשם כן היה נוכח במסעדה:

"ש. אני רוצה להגיד לך שמה שאת אומרת היום שאת התבלבלת ואמרת דברים סתם, כי גם בדקו את הטלפון של טעמה. מסתבר שהוא לא היה בסביבה. לא היו תוצאות שמעידות שהוא היה במקום.

ת. הוא היה."

10. לשאלות באת כוחו של טאספלט השיבה המתלוננת כי "יכול להיות" שהיא התבלבלה וזיהתה בטעות את טאספלט במקום מישו אחר, ובהמשך:

"ש. כמו שהתבלבלת בעוד כל מיני דברים בהודעות שלך?

ת. מי הרביץ לי ומי לא - אני לא זוכרת."

11. לאחר עדותה של אסמרט, העיד אחיה יונס, המתלונן; הוא אישר בעדותו בבית המשפט שהוא והמתלוננת הותקפו באירוע נשוא כתב האישום, והוא גם נדקר בגבו. עם זאת, יונס טען שהוא לא יודע מי ביצע את התקיפה או הדקירה.

המתלונן העיד בנוסף שהוא לא מכיר את הנאשמים, ולשאלה האם אסמרט אמרה לו שהם תקפו אותה, השיב: "אין לי מה להגיד."

יונס לא אישר את עצם מתן אמרותיו במשטרה, וטען בעדותו שהוא אינו זוכר חלקים ניכרים מתוכנה; כשנשאל המתלונן אודות שמות המעורבים שנמסרו על ידו בתחנת המשטרה, השיב: "לא מכיר."

12. בית המשפט קבע, בשנית, כי הוא - "מקבל את בקשת התביעה, וקובע כי העד הזה גם כן הוא עד עוין, נוכח עמידתו הפאסיבית ותשובותיו האנמיות מהרגע הראשון שדרך על דוכן העדים, ובהמשך לא רק שטען שאינו זוכר ואינו יודע, אלא גם סתר את חקירותיו במשטרה."

13. בחקירתו הנגדית חזר המתלונן על כך שהוא לא יודע מי הם התוקפים; לשאלת הסניגור האם המתלוננת מסרה לו שהנאשם דקר אותו השיב שהוא "לא זוכר."

14. בהמשך, אישר המתלונן, לשאלת הסניגור, שהוא לא מכיר את הנאשמים, ואמר שהם "לא חברים ולא נפגשים."

15. העד הבא שהעיד מטעם התביעה היה קיפלו גברמיקל, בן זוגה של אסמרט; גברמיקל העיד, בין היתר, כי: "פתאום הגיעה אשתו של טעמה, היא אמרה אנחנו אחים, למה הלכתם למשטרה, וקיללו אחת את השניה (הכוונה

למתלוננת ואשת הנאשם- ש.ב).".

16. מאת ההגנה העיד הנאשם, והוגשו מוצגים מטעמה (נ/1-4).

הנאשם העיד כי במועד נשוא כתב האישום הוא שהה בביתו יחד עם בת זוגו, וכלל לא נכח במסעדה; הוא טען כי הוא יצא מביתו בשעה 11:00 בבוקר ל"סיבוב" ממנו שב בשעה 21:00; כך העיד, בין היתר, הנאשם:

"ש. 13 לחודש זכור לך מתי התעוררת ומה עשית מאז? מה עשית ב 13 לחודש?

ת. אני הייתי בתאריך 13, ב 11 יצאתי מהבית.

ש. האירוע שטוענת המדינה שקרה היה ב 13.12.18 בשעה 8 ועשרים דקות. המדינה אומרת שאז..

ת. אני הייתי בבית בזמנו.

ש. בזמן הזה היית בבית?

ת. כן.

ש. ומה עשית באותו יום, זכור לך?

ת. מהבית יצאתי בשעה אחת. שתיתי תה, עשיתי סיבוב וחזרתי הביתה.

ש. מה עשית בסיבוב?

ת. לא עשיתי כלום.

ש. איפה היה הסיבוב, באיזו קירבה?

ת. יסוד המעלה. רחוב יסוד המעלה."

ובהמשך, בחקירתו הנגדית מסר עוד:

" ש. אבל אמרת את זה עכשיו. אז בחקירה במשטרה זכרת יותר טוב מהיום? בחקירות שלך ענית הרבה על מה שעשית באותו יום אבל אמרת שהיית מחוץ לבית, והלכת לשוק, אבל אמרת שיצאת מהבית ב 12 ומשהו, וחזרת ב 9 בערב. אז מה נכון?

ת. ב 11 יצאתי, ובתשע חזרתי.

ש. אמרת פה ששתית תה, עשית סיבוב וחזרת הביתה. שם אמרת שיצאת וחזרת רק ב9 בערב. מה נכון?

ת. חצי שעה, שעתיים... זה לא... זה לא הבדל גדול."

עוד הוסיף הנאשם בעדותו שהוא אינו מכיר כלל את המתלוננים.

סיכומי התביעה

17. התביעה ביקשה מבית המשפט להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, ולהעדיף את אמרות החוץ שמסרו המתלוננים על פני עדותם בבית המשפט לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות); ביחס לאסמרט טענה התביעה, כי חששה מפני הנאשם מנע ממנה ליתן עדות חופשית בבית המשפט. התביעה הוסיפה כי "גם ביחס למתלונן ניכר כי חשש לומר את הדברים בבית המשפט", והדגישה שהוא "בחר" את תשובותיו בעדותו בבית המשפט בקפידה.

התובעת הוסיפה כי יש בעדויותיהם של המתלוננים במשטרה כדי להפיל את הנאשם; לדבריה: "התנהלות הנאשם שזורה כחוט השני לאורך הודעותיה של המתלוננת בתיק החקירה"; המתלונן "...מסביר שהנאשם נכח במקום וחוזר על כך שאחותו מכירה את האנשים ויודעת מה קרה... בסרטון שהוצג בפניו הוא מזהה את הנאשם הולך אחריו בנווה שאנן...".

התביעה טענה כי אמרות החוץ מגלמות חיזוק הדדי, כל אחת כלפי האחרת, וכן הפנתה את בית המשפט לראיות שיש בהן, לטעמה, כדי להוות חיזוק נוסף; ראשית, הפנתה התביעה את בית המשפט אל עדותו של גברמיקל בבית המשפט, ולשיטתה "אותו אדם שביקש ממנה לבטל את התלונה כעס ששיתפה פעולה עם המשטרה זו אשת הנאשם, עובדה שיש בה לחזק את מעורבות הנאשם באירוע." כמו כן טענה התביעה, כי המסמכים הרפואיים ודוחות הפעולה שהוגשו על ידה "מלמדים שהיה אירוע פלילי, הסבר שאינו מניח את הדעת של הנאשם מדוע דווקא עליו יצביעו".

ביחס לגרסת הנאשם טענה התביעה, בין היתר, כי עדותו ביחס למעשיו ביום נשוא כתב האישום לא היתה עקבית, והוא "באורח פלא זוכר מה עשה ביום האירוע, וכאשר נשאל על זמן קרוב יותר לא זכר".

סיכומי ההגנה

18. ההגנה ביקשה מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם; לטענת ההגנה, אין לקבל את אמרות החוץ שמסרו המתלוננים במשטרה, וממילא, לשיטתה, העדות היחידה שסיבכה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום היתה רק של אסמרט.

הסניגור טען כי "אסור בתכלית האיסור" לקבוע ממצאים על סמך דברי המתלוננת לאור העובדה כי "העדויות עצמן הוכח שהגרסאות שם סותרות אחת את השנייה, מבולבלות, אינן קוהרנטיות ואין בהן רצף"; בעניין זה הפנה הסניגור בעיקר לדבריה של אסמרט בבית החולים לפיהם היא הותקפה בידי אנשים "לא מוכרים", אך לאחר מספר ימים היא מסרה את פרטיו של הנאשם למשטרה. עוד טען הסניגור בעניין זה כי המתלוננת העידה בחקירתה במשטרה שאחד, אברם, היה מעורב אף הוא בתקיפה המתוארת בכתב האישום, אך לא הועמד לדין, ולדבריו: "מזלו של אברם שהיא שיקרה".

ביחס לגרסת הנאשם טען הסניגור כי "לאורך כל האירוע, גרסתו היא אחת, שלא תקף ולא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, לא היה שם בכלל".

הסניגור טען כי חקירת האירוע נשוא כתב האישום לוותה במחדלים רבים, וביניהם אי חקירת הרקע והמניע לאירוע, הימנעות מחקירת המתלוננת באזהרה, העדר בדיקת טענות הנאשם לפיהן לא היה כלל במקום נשוא כתב האישום במועד הרלוונטי, וכן גביית חלק מהעדויות בתיק בשפה העברית, ללא תרגום לשפתם של העדים (טיגרית).

דין והכרעה: נותר ספק סביר באשמתו של טעמה

המסגרת הראייתית

19. התביעה טענה, כאמור, כי ההכרעה בשאלת אשמתו של הנאשם במקרה דנא מבוססת על עדויות החוץ של המתלוננים, יחד עם ראיות המחזקות אותן, ומנגד - העדר הסבר סביר מצד הנאשם למיוחס לו בכתב האישום.

20. יש טעם, לכאורה, בטענתה של התביעה: עדויות החוץ של המתלוננים מסבכות את הנאשם בביצוע העבירות נשוא כתב האישום - המתלוננת בעדותה הישירה, לפיה היא הותקפה על ידי הנאשם וכן ראתה שהוא דקר את יונס, והמתלון - ביחס לנוכחות הנאשם במסעדה והשתתפותו בתקיפה בעת הרלוונטית לכתב האישום.

התביעה אף הגישה מסמכים רפואיים ביחס לשני המתלוננים (ת/29, ת/32, ת/34), תמונות של החבלות שנגרמו להם כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום (ת/21, ת/33), ודוחות פעולה שמולאו על ידי השוטרים (ת/30, ת/31, ת/34).

21. דא עקא, שהגם שאני סבור כי יש לקבל את עתירת התביעה ולהעדיף את אמרות החוץ של המתלוננים על פני עדותם בבית המשפט, הגעתי למסקנה כי אין בהן די, אף יחד עם הראיות הנוספות שהציגה התביעה, כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, לפחות לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

אראה להלן, כי מעדותה של אסמרט במסגרת אמרות החוץ שמסרה עלו קשיים משמעותיים; מעבר להיעדר הקוהרנטיות בגרסתה, עלו ממנה שאלות ותמיהות שנותרו ללא הסבר המניח את הדעת. החיזוקים עליהם הצביעה

התביעה על מנת לתמוך באמרות חוץ אלה (לרבות עדויותיו של המתלונן במשטרה) אינם חסונים דיים כדי לשאת את המשקל הנדרש להוכחת אשמו של טעמה מעבר לכל ספק סביר.

22. בל יטעה הקורא: גם גרסתו של הנאשם עצמו לא היתה חפה מקשיים ותמיהות, ואף האליבי שנמסר על ידו מוטל בספק, לשון המעטה. אולם, בנסיבות דכאן, לא די בכך. על בית המשפט לבחון האם הוכחה אשמתו של הנאשם, אם לאו, על פי כלל חומר הראיות, ולא רק על בסיס סבירות (או אי-סבירות) גרסתו.

אמרות החוץ של אסמרט - אינן "ראיית בסיס" איתנה

23. המתלוננת מסרה מספר אמרות חוץ שהוגשו לתיק בית המשפט, כדלקמן:

- § ת/1 - הודעת המתלוננת מיום 16.12.2018, נגבתה על ידי השוטר נועם בר חנוך.
- § ת/2 - דוח ביצוע עימות בין המתלוננת לנאשם מיום 18.12.2018, נערך על ידי השוטר מוכרם אבו נעאג'.
- § ת/3 - הודעת המתלוננת מיום 20.12.2018 נגבתה על ידי השוטר תומר חפץ.
- § ת/4 - הודעת המתלוננת מיום 23.12.2018 נגבתה מאת השוטר רידא חמדאן.
- § ת/5 - דוח ביצוע עימות בין המתלוננת לטאספלים מיום 23.12.2018 נערך על ידי השוטר רידא חמדאן.
- § ת/6 - הודעת המתלוננת מיום 26.12.2018 נגבתה על ידי השוטר רידא חמדאן.
- § ת/7 - הודעת המתלוננת מיום 31.12.2018 נגבתה על ידי השוטר אדם כחלון.
- § ת/8 - הודעת המתלוננת מיום 22.12.2018 נגבתה על ידי השוטר אדנה אלעזר.
- § ת/22 - מזכר מאת השוטר יואב פישמן אודות דברים שמסרה לו המתלוננת מיום 18.12.2018.
- § ת/34 - מסמך שחרור רפואי ביחס למתלוננת מהמרכז הרפואי תל-אביב, מיום 13.12.2018, חתום על ידי ד"ר אלכסנדר דרמן.
- § ת/35 - דוח פעולה מיום 16.12.2018 נכתב על ידי השוטר שירן יקיר.
- § נ/1 - דוח ביצוע עימות בין המתלוננת להגוס אברהם (להלן: הגוס) מיום 31.12.2018, נערך בידי השוטר שמואל היילפרין.
- § נ/2 - דוח פעולה מיום 13.12.2018 מאת השוטר נחמני אהרון.

24. שוכנעתי כי תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים ביחס לכל אמרות החוץ מאת המתלוננת. ראשית, מתן האמרה הוכח במשפט; כותבי האמרות העידו בבית המשפט ומסרו כי אסמרט אכן אמרה להם את הדברים כהוויתם (פרוטוקול מיום 3.11.2019 בעמ' 40 ש' 8-12, שם, בעמ' 41 ש' 32-33, שם בעמ' 42 ש' 1-5, ש' 16-23, שם בעמ' 44 ש' 1-18, פרוטוקול מיום 11.2.2020 בעמ' 53 ש' 5-6, שם, בעמ' 55 ש' 1-6), במקרים נוספים המסמכים הוגשו לאמיתות תוכנם בהסכמת הצדדים [3] (ת/35, ת/34, נ/1, נ/2).

שנית, אין חולק כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט היתה שונה לחלוטין מאמרות החוץ שמסרה, ומרבית תשובותיה היו - "לא זוכרת"; רק לדוגמא, במסגרת ת/1 מסרה המתלוננת כי היא ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן, ובעדותה בבית המשפט התכחשה לאמירה זו, טענה ש"היתה עצבנית", ומסרה את שמו של הנאשם כי היא "מכירה אותו", והיא בכלל לא יודעת את זהות התוקפים האמיתיים.

25. מצאתי להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט; זאת, נוכח הראיות שהובאו ולאור התנהגותה במשפט; מחומר הראיות עלה כי המתלוננת מסרה שהיא מפחדת להעיד אודות האירוע נשוא כתב האישום (ת/3, ת/7) ובאופן ספציפי חששה מפני הנאשם (ת/35, ת/22).

רק לדוגמא, במסגרת ת/22 כתב השוטר יואב פישמן: "במסגרת חקירת התיק הביעה בפני הקרבן אסמרט פחד מהחשוד ומכך שיפגע בה או במשפחתה. הסברתי לנ"ל כי ביכולתה להוציא צו הרחקה/הגנה מהחשוד ושאלתי את הנ"ל האם היא מעוניינת. לאחר שזאת השיבה בחיוב...".

ראו גם את האמור בת/7 לפיו המתלוננת מסרה לשוטר אדם כחלון ש"בגלל כל הבלגן זה אני מאוימת יש הרבה אנשים מסתכלים עלי בעין לא טובה".

הקושי של אסמרט במסירת העדות אודות האירוע נשוא כתב אישום עלה גם בעדותה בבית המשפט (ראו פרוטוקול מיום 25.7.2019 בעמ' 10 ש' 2-9).

26. הנה כי כן -תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים גם מתקיימים. דא עקא, הגעתי למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצאים של ממש על בסיס אמרות החוץ של אסמרט נוכח התמיהות שעלו מהן.

טרם נדגים, נסביר את התזה שבבסיס הזיכוי בהפניה לקביעת בית המשפט המחוזי במסגרת ת"פ (י-ם) 3661-01-15 **מדינת ישראל נ' מחמוד** (ניתן ביום 20.8.2015), כדלקמן:

"כבר נקבע לא אחת בפסיקה כי על בית המשפט להשתכנע, מעבר לספק סביר, כי ראיית החוץ היא לא רק ראייה קבילה אלא ראייה מהימנה, ועצם קבילותה - אף אם קיים חיזוק כלשהו כמצוות המחוקק בסעיף 10א(ד) לפקודה - אינה מחייבת כי הנאשם יורשע על בסיסה. ראו למשל, ע"פ 6252/92 בשיר נ'

מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.6.94):

"סעיף 10א לפקודת הראיות בוודאי לא בא לאמץ את הכלל: "כזה ראה וקדש", דהיינו, כי בידי בית המשפט לאמץ את אמרת העד, ללא פקפוק, ללא בחינה, וכמקשה אחת, ורק לחפש "דבר לחיזוקה". **טרם שיבקש "דבר לחיזוק" על בית המשפט להשתכנע מעבר לספק סביר, כי הראיה שהורתה ולידתה מחוץ לכתלי בית המשפט, היא אכן ראיה מהימנת, בין כולה ובין חלקה.** שכנוע אשר כזה אינו יכול להיות פרי אמונה בעלמא של השופט בדובר, ועליו למצוא את ביטויו בהנמקה, שבכללה שיקולים שבשכל הישר, וסימני האמת העולים מתוכה של האמרה, על פי ההגיון ונסיון החיים, והשתלבותם של הדברים שבאמרה עם מכלול הראיות האחרות. במלים אחרות, **משנתקבלה אמרה כראיה, אין בידי בית המשפט לגבש עמדה לגבי אמינותם של דברים שנאמרו בה, רק מתוך התרשמות אינטואיטיבית ואמונה סובייקטיבית. עמדה כזאת יכולה להתגבש רק לאחר ניתוח האמרה, וראייתה כחוליה אחת בתוך כלל הראיות**"[4].

27. כאמור, במקרה דנא, גרסאותיה של המתלוננת במסגרת אמרות החוץ שמסרה מעלות קשיים שלא ניתן להם מענה, ולמצער - לא מענה שיש בו כדי להניח את הדעת.

פערים בין גרסתה הראשונית של המתלוננת לבין עדותה שלושה ימים בלבד לאחר האירוע

28. קיימים פערים של ממש בין עדותה הראשונית של אסמרט, שנמסרה על ידה ממש בסמוך לאחר האירוע, לבין גרסתה רק שלושה ימים לאחר מכן.

29. על פי האמור בכתב האישום, האירוע המתואר שם התרחש ביום 13.12.2018 בשעות הבוקר; נ/2 מתאר כי ביום זה בשעה 08:21 מסרה אסמרט לשוטר אהרון נחמני את הדברים הבאים: **"... המודיעה טוענת ששלושה גברים ממוצא אריתראי נכנסו אליה למקום כאשר היו שיכורים והרביצו לה לטענתה זה על סכסוך עסקי וברחו מהמקום, הוצא תיאור לשאר הצוותים לסריקות. אחד עם חולצה שחורה ושתיים עם חולצות שלורות (כך במקור- ש.ב). הוזמן מד"א למקום האירוע יש לציין כי לא נראו סימני אלימות על הבחורה אך רוצה להתפנות בשביל לקבל טיפול..."** (נ/2).

30. לאחר זמן קצר, באותו היום בשעה 09:13, מסרה המתלוננת לצוות הרפואי שטיפל בה במרכז הרפואי תל אביב כי **"הותקפה ...ע"י אנשים לא מוכרים", ובהמשך: "בבוקר פנייתה הותקפה עם צינור ברזל, נחבלה בכתף שמאל אחורי, מצינת גם חבלת ראש..."** (ת/34).

31. רק כשלושה ימים לאחר מכן, ביום 16.12.2019, העידה המתלוננת, בין היתר, כך (ת/1):

"... אני לא מסיימת לשאול אותו מה קרה נכנס למסעדה מישו בשם אברהם יש לי תמונה שלו. אין לי שם משפחה ואין לי פלאפון. הוא לקח כיסא גדול במסעדה שלי והרביץ לקוברום בכסא בכל הכוח. קוברום נפל בשולחן למטה.

אחרי זה טעמה נכנס למסעדה. טעמה נכנס יחד עם אברהם ואני אמרתי לטעמה: למה בלגן? **אני מכירה את טעמה טוב.** יש לי תמונה גם של טעמה. טעמה בא אלי תפס אותי בצוואר חזק וצעק לי: תזוזי יא שרמוטה בת זונה. העיף אותי ונפלתי על הרצפה אחרי זה טעמה נכנס במטבח לקח סכין קטן ידית צבע שחור. זה סכין של ירקות הסכין היה על השולחן במטבח. טעמה לקח את הסכין ורץ ליונס אסמרום ודקר אותו בגב עם הסכין שהיתה במטבח שלי. בא **טספלים** נתן מכה בגב שלי ברגל שלו. תפס אותי בשערות שלי חזק ומשך חזק אמר לי: שרמוטה בת זונה אני אראה לך חכי לי. אחרי זה **זרסנאי** אין לי פלאפון אבל יש לי גם תמונה שלו עשה לי בוקס בפנים וגם בראש שלי והיה לי דם מהאף. אני הלכתי בחוץ להתקשר למשטרה דיברתי עם משטרה אברהם לקח פלאפון שלי אמר לי למה דיברת עם משטרה תסגרי טלפון. טספלים וזרסנאי גם יצאו אליי החוצה ונתנו לי מכות ואגרופים בפנים... טספלים בא אליי אמר לי תחכי לי אני אראה לך שרמוטה בת זונה. אחרי זה הם הלכו **טספלים החזיק ברזל ביד שלו הרים את הברזל עליי בא להרביץ לי עם הברזל ומישהו אריתראי תפס לו את היד אמר לו מה אתה עושה היא אישה, וטספאל (כך במקור - ש.ב) הלך עם הסכין.** אחרי זה בא **דניאל** חבר של טספלים ודניאל אמר לי שרמוטה למה התקשרת למשטרה והלך משם..."

לשאלת השוטר נועם בר חנוך מה היא "יודעת לספר לגבי האירוע" השיבה המתלוננת: "**אני לא יודעת מה קרה** אני לא יודעת מה קרה לא שאלתי את יונס. הוא אמר לי לבד שהם שתו בירה והיה מכות והיה בלגן. כולם היו שותים הרבה בירה בגלל זה **היה בלגן הם שתו הרבה**".

בהמשך חקירתה הראתה המתלוננת לשוטר בר חנוך חתכים בידה והסבירה: "טעמה לקח סכין שם בגב של יונס. הוא הוציא את הסכין מגב של יונס אני משכתי את הסכין מיד של יונס אבל הוא לא נתן לי סכין ובגלל זה אני קיבלתי פצע באצבעות שלי". החבלות תועדו (ת/33).

32. קשה מאד ליישב בין הגרסאות השונות של אסמרט.

33. **ראשית**, סמוך לאחר האירוע עמדה המתלוננת על כך שאינה יודעת את זהות התוקפים, והיא לא מכירה אותם. מעבר לכך, המתלוננת מסרה לשוטר נחמני, מיד לאחר האירוע, תיאור של בגדיהם (ולא מסרה את שמותיהם) על מנת לסייע באיתורם. כל זאת, בניגוד לעדותה במשטרה לפיה לא רק שהיא מכירה את המעורבים, אלא שהיא מכירה את הנאשם "טוב", ואף ידעה לספר היכן הוא עובד.

34. **שנית**, מחד גיסא, המתלוננת טענה בעדותה במשטרה שהיא "לא יודעת" מה הוביל לתגרה והיה "בלגן של שיכורים". מאידך גיסא, בסמוך לאירוע מסרה אסמרט לשוטר נחמני כי היה המדובר ב"סכסוך עסקי" (מעבר לסתירה המובנית, ניתן לתהות כיצד ידעה המתלוננת כי הרקע לתקיפה היה "עסקי" אם לא הכירה את זהות התוקפים?).

35. ביום 31.12.2018 נשאלה המתלוננת בעדותה במשטרה אודות תהיות אלה, והשיבה כדלקמן:

"ש. את זוכרת מה אמרת לשוטר שסיפרת לו על התקיפה?

ת. כן אמרתי להם

ש. את אמרת לשוטר שאירוע התקיפה, זה התרחש על רקע עסקי. האם זה נכון?

ת. לא אמרתי דבר כזה הם באו אלי הביתה אני בעצמי לא יודעת מה הסיבה למה תקפו אותי בכלל

ש. לא קשור לעסקים? כסף?

ש. את התקשרת למשטרה?

ת. בהתחלה כן התקשרתי

...

ש. השוטר אהרון נחמני אומר בדוח שלו שאת אמרת לו ששלושה אריתראים נכנסו אליך למקום שיכורים והרביצו לך וזה היה על רקע עסקי.

ת. לא אמרתי לו ככה איך אומרים עסקים בעברית אני לא יודע.

ש. הלכת לבית חולים נכון?

ת. כן

ש. בתעודה הרפואית כתוב שאת אמרת לרופאים שהותקפת על ידי אנשים לא מוכרים. ופה בתחנה אמרת לנו מי אלה, שאת מכירה אותם. למה הסתירה הזאת?

ת. אמרו לי אם את מכירה אותם תביאי את התמונות שלהם ולא היה לי תמונות שלהם אבל בפנים אני מכירה אותם. אבל שבאתי לפה הוצאתי מהפייסבוק ונתתי פה. הבחור שלקח ממני עדות היה קצת לחוץ ולא היה מי שיעזור לי".
(ת/7)

36. ההסברים שמסרה המתלוננת אינם משכנעים; אמנם, אסמרט הכחישה את אמירתה לשוטר נחמני, אולם דוח הפעולה הוגש בהסכמה לאמיתות תוכנו, והשוטר נחמני לא נקרא לעדות.

אבל מעבר לכך, ובמישור המהותי - ההסבר שסיפקה המתלוננת סתום. הרי המתלוננת טענה ש"אמרו לה" להביא "תמונות שלהם" ומשום שלא היו לה תמונות - לא מסרה את זהותם של התוקפים. מי אמר לה? השוטר נחמני? הפער בין "שיכורים לא מוכרים" לבין היכרות טובה אינו יכול להיות מוסבר באמירה לפיה "אמרו לי להביא תמונות"; המתלוננת גם לא פירשה את דבריה בעדותה בבית המשפט, ולא נתבקשה על ידי השוטר אדם כחלון, לו מסרה את הדברים, ליתן הסבר נוסף או אחר.

37. זאת ועוד, כמפורט להלן, מעדויות המתלוננת במשטרה ומהשוואתן כנגד ראיות התביעה האחרות עלו עוד קשיים,

תמיהות ושאלות שנותרו ללא מענה; דא עקא, המתלוננת **לא נחקרה** אודות סתירות אלה.

השילוב בין הפערים שנתגלו בגרסת המתלוננת יחד עם העדר ליבון הדברים בחקירתה במשטרה, מובילים להחלשה משמעותית של משקל גרסתה.

אי הלימה בין גרסת המתלוננת לבין המסמכים הרפואיים וראיות תביעה האחרות

38. הקשיים שעלו מעדותה של המתלוננת באו לידי ביטוי גם בכך שהיא לא תמיד עלתה בקנה אחד עם המסמכים הרפואיים, או עם ראיותיה האחרות של התביעה.

39. כמפורט לעיל, המתלוננת מסרה בעדותה (ת/1) שבתקיפה נשוא כתב האישום, תפסו התוקפים בצווארה בכוח, היא נפלה, הם אף משכו בכוח את שיערותיה, הלמו בה ב"בוקס בפנים וגם בראש והיה לי דם מהאף", וגם - "נתנו לי מכות ואגרופים בפנים", ובהמשך בעטו בבטנה, ברגלה, והרימו לעברה (בלי לפגוע) מוט ברזל; עוד מסרה המתלוננת שהיא נחתכה מסכין (!) במהלך האירוע בעת שניסתה לחלצו מיד הנאשם.

40. תקיפה כמתואר לעיל חייבת להותיר סימנים או חבלות, הנראות לעין, על גופה של המותקפת, מיד לאחר האירוע או בסמוך; והנה, השוטר אהרון נחמני, הראשון שפגש את המתלוננת לאחר האירוע נשוא כתב האישום (בשעה 08:24 בבוקר) ציין בדוח הפעולה (שהוגש בהסכמה) כי "**לא נראו** סימני אלימות" על גופה של המתלוננת (נ/2). הכיצד?

41. מהמסמכים הרפואיים שנערכו מיד לאחר אירוע התקיפה (ת/34 תחת הכותרת "בבדיקתה") עלה כי ממצאי בדיקתה של אסמרט היו: "**ללא רגישות עמ"ש צווארי, כתף במנח תקין ללא דהפורמציה, שפשופים שטחיים בעור באיזור סקאפולה וקלאביקולה שמאלית, רגישות אחורית קלה, טווחים אקטיביים מלאים, ללא חסר NV**".

42. הנה כי כן, קיים פער, מהותי ובלתי מוסבר, בין תיאור התקיפה האלימה שמסרה המתלוננת, לבין טיב החבלות שתועדו על גופה, זמן קצר לאחריה. לציין, כי המתלוננת לא התבקשה, על ידי איש, ליישב סתירה זו.

43. לא זו אף זאת: שלושה ימים לאחר התקיפה, הציגה המתלוננת לשוטר נועם בר חנוךחכים בכף ידה שנגרמו לה, לטענתה, כתוצאה מניסיונה לחלץ את הסכין מיד הנאשם במסגרת האירוע נשוא כתב האישום (ת/1, ת/33).

כמו כן, כשבוע לאחר האירוע נשוא כתב האישום הציגה המתלוננת לשוטר אלעזר אדנה חבלות בברכה הימנית, שאף הן נגרמו לה, לטענתה, באירוע נשוא כתב האישום (ת/8).

44. קשה להלום, בכל הכבוד, כיצד ימים לאחר התקיפה הציגה אסמרט לשוטרים חבלות על גופה, שנגרמו לה, לטענתה, כתוצאה מהאירוע האלים נשוא פרשה זו, אולם אין להן כל זכר במסמכים הרפואיים ובדוח הפעולה של השוטר נחמני, שנרשם מיד לאחר התקיפה; גם לתהייה זו לא נתבקשה המתלוננת להשיב.

45. בנוסף, מהמסמכים הרפואיים עלה שהמתלוננת מסרה לאיש צוות רפואי בשם חטיב סאלח כי "בבוקר פנייתה הותקפה עם צינור ברזל" (ת/34) - טענה המנוגדת לגרסתה שלה, לפיה היא רק אוימה (אך לא הותקפה) באמצעות הצינור (ת/1, עמ' 2 ש' 20-21). גם פער זה - לא נבדק, לא יושב.

46. בנוסף ל"כבישת החבלות" המפורטת לעיל, מסרה המתלוננת ליחידה החוקרת חולצה קרועה, (אודותיה סיפרה רק במסגרת ת/2 ו-ת/4) ביום 26.12.2018, כשבועיים לאחר האירוע נשוא כתב האישום. השוטר רידא חמדאן כתב כי המתלוננת מסרה לו "שקית עם חולצה שלי שקרעו לי אותה ויש בה כתמים של דם... ראיתי את הדם כשחזרתי מבית החולים".

47. לא ברור, והמתלוננת לא נשאלה, מדוע היא לא סיפרה בעדויותיה הראשונות (נ/2, ת/1) שחולצתה נקרעה באירוע המדובר, ומדוע לא הביאה עימה את ה"מוצג" מיד או בסמוך לאחר האירוע נשוא כתב האישום.

48. כמו כן, למעלה מהצורך יצוין, כי מהדוח הרפואי לא עלה שהמתלוננת מסרה שבגדיה נקרעו (ת/34), וכך גם השוטר נחמני לא ציין כי חולצתה של המתלוננת היתה קרועה, מיד לאחר האירוע (נ/2).

עיון בתמונת החולצה (ת/19) העלה כי חלקה האחורי של החולצה היה קרוע באופן **בולט**, ועל פני הדברים קשה לסבור כי השוטר לא היה מתעד פרט זה.

פערים עובדתיים בגרסאותיה של המתלוננת והתנהלותה לאחר האירוע נשוא כתב האישום

49. אולם, בכל אלה - לא סגי. הפערים העובדתיים בין גרסאותיה של המתלוננת במסגרת ת/1, ת/2, ו-ת/8 עלו באופן פשוט מהשוואתן; כך, למשל, בעדותה של המתלוננת במסגרת ת/2 נעדרו הבעיטות בבטנה וברגליה (נשוא ת/1). עם זאת, התווספה לגרסה המאוחרת (ת/2) טענה שבגדיה נקרעו; האם הלכה לבית החולים עם בגדים קרועים? מדוע לא סיפרה לשוטר נחמני שבגדיה נקרעו? ביחס לגרסתה בגדרי ת/8 המתלוננת לא סיפרה שהנאשם חנק אותה (ת/1, ת/2) אלא "ישר נתן לי בוקס", כמו כן סיפרה המתלוננת על "אבן" שהיא נפגעה ממנה, שלא הוזכרה בעדויותיה הקודמות. זאת ועוד, בעדותה הראשונה סיפרה המתלוננת כי אחד, אברהם הגוס (ת/1) לקח חלק פעיל בתקיפה, ובעדותה המאוחרת טענה שהוא "לא עשה כלום" (ת/8), ועוד כהנה וכהנה.

50. להמחשת הדברים, ראו למשל את העובדה כי בעדותה של המתלוננת במסגרת ת/8 השיבה היא לשאלת השוטר אדנה אלעזר "מה אברהם עשה לך", בין היתר, כי: "...טעמה אחרי זה נכנס למטבח, הפיל את יונס שנכנס למטבח חזר עם סכין אני נבהלתי צעקתי, **אחרי זה דחפו אותי הוציאו אותי החוצה שאני לא יראה, אחרי שאני יצאתי**".

שלושתם יצאו אחרי, אברהם, טאספלים, סנאי. בחוץ מנסים להרביץ לי שלושתם, טעמה ברח. טעמה בחוץ לא עשה לי כלום רק בפנים. בחוץ מרביצים לי כולם, זהו נגמר כולם הלכו, אחרי זה באו משטרה."

51. האם המתלוננת אכן ראתה שהנאשם דקר את המתלונן על פי גרסתה נשוא ת/1? או שמא היא "הורחקה" מהזירה (ת/8)? ואם כן - האם "הרחקתה" מנעה ממנה לראות את הדקירה הנטענת? רק למתלוננת הפתרונים.

52. לא למותר לציין, כי בחקירתה במשטרה, לא נתבקשה המתלוננת להשיב על תהיות אלה, הגם שיתכן כי היה בפיה מענה. השוטר אדנה אלעזר נשאל בחקירתו הנגדית בבית המשפט מדוע לא עומתה המתלוננת עם שאלות אלה, וכך השיב:

" ש. היא מתארת אירוע בת/1 מה שאני הקראתי. אצלך בת/8 - מצטטת. מקריא מת/8

25-30. בניגוד לת/1 שהיא מתארת שהוא דקר אותו בפניה, פה היא מתארת תיאור אחר שהוא התעמת איתה והיכה אותה והוציא אותה החוצה. למה לא עימתת אותה עם הסתירות בעדויות שלה ולמה לא חקרת אותה על עדות שקר? אתה לא מנסה לברר את האמת. לחקור כדי להגיע לחקר האמת

ת. אני לא יכול להתייחס לת/1 כי זה לא נגבה על ידי. לענין ת/8 עדות שנגבתה על ידי, העדות נגבתה לאחר כמובן הנחיות שניתנו לי על ידי קצין החקירות ואלה השאלות שנשאלו".

53. דוגמא נוספת לפערים העובדתיים בעדות המתלוננת היא העובדה כי נמסרו על ידה גרסאות שונות גם ביחס להיכרותה עם המעורבים בתקיפה, ועם הנאשם.

מהראיות עלה באופן ברור שהמתלוננת אכן מכירה את הנאשם, היטב; היא ידעה את שמו, ידעה לספר אודות מקום עבודתו (פרט שלאחר מכן אישר בעדותו, ת/36) בהמשך עלה שהיא מכירה גם את בת זוגו ואף ידעה היכן היא עובדת (ת/3); גם בעימות בינה לבין הנאשם היא מסרה שהיא מכירה אותו (ת/2).

ואולם, מנגד - המתלוננת לא מסרה למשטרה את שמו של הנאשם בהזדמנות הראשונה (נ/2) וטענה שהיא כלל לא זיהתה את התוקפים; זאת ועוד, בהודעתה במשטרה ביום 31.12.2019 (ת/7) היא טענה, בניגוד לגרסתה הקודמת, שהיא מכירה את התוקפים (לרבות הנאשם), "בפנים" בלבד. בהמשך אותו היום, בעימות שנערך בינה לבין הגוס חזרה אסמרט לטענתה "המקורית" לפיה היא לא מכירה את החשודים (לרבות הנאשם), פרט להגוס, עימו היתה לה היכרות מוקדמת.

54. אשר על כן, נוכח כל המקובץ לעיל, לאחר ניתוח אימרות החוץ שניתנו על ידי אסמרט, לא שוכנעתי כי הן ברורות, עקביות, הגיוניות די הצורך ובמידה מספקת על מנת שניתן יהא לקבוע ממצאים על בסיסן, וממילא - להרשיע את הנאשם בהסתמך עליהן. אין בכל האמור כדי לקבוע חלילה כי

אסמרט אינה דוברת אמת, באופן מובהק; אולם, עם זאת, בלתי אפשרי, נוכח גרסאותיה השונות, על הסתירות שבהן, לבסס את הרשעתו של טעמה.

ראיות התביעה הנוספת ועדותו של יונס

55. ראיות נוספות אותן ביקשה התביעה לראות כ"חיזוק" לאימרות המתלוננת אינן מספיקות להוכחת אשמתו של טעמה ברמה הנדרשת במשפט פלילי, הגם שיש בהן כדי לסבכו קמעה במיוחס לו.

התביעה הפנתה את בית המשפט בעניין זה לעדותו של יונס במשטרה, לזיהוי של הנאשם על ידי המתלוננים בסרטון מצלמות האבטחה (ראו פירוט אודות הסרטון, להלן), לעדותו של גברמיקל בבית המשפט, למסמכים הרפואיים ולדוחות הפעולה שהוגשו לתיק בית המשפט.

56. אמנם, אכן יש בראיות התביעה האחרות, דלעיל, כדי לסבך את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, אולם אין בהן תוספת ראייתית המספיקה כדי להרשיעו; זאת, בעיקר נוכח חולשת עדויות המתלוננת, כפי שתוארה לעיל, אשר מחייבות, לטעמי, תוספת ראייתית כבדת משקל, הרבה יותר מזו שהוצעה.

57. אסביר: אשר למסמכים הרפואיים ולדוחות הפעולה, חלקם אכן מחזקים את עדות המתלוננת ביחס למצבו הרפואי של המתלונן לאחר האירוע נשוא כתב האישום: ת/21, ת/25, ת/29, ת/30. עם זאת, ביחס למסמכים הרפואיים בקשר למתלוננת ודוחות הפעולה הנוספים (נ/1, ת/19, ת/33, ת/34, ת/35), לא רק שלא היה בהם כדי לחזק את גרסתה, אלא שהם לא עלו בקנה אחד עם עדותה, כפי שפירטנו לעיל.

58. ביחס לעדותו של גברמיקל בבית המשפט, היא אכן תאמה את גרסת המתלוננת לפיה בת זוגו של הנאשם התלוננה בפניה ש"בגללך בעלי בכלא"; עם זאת, לא קיבלתי את טענת התביעה לפיה יש בכך כדי "לחזק את מעורבות הנאשם באירוע". פשיטא, שהעובדה כי אשת הנאשם כעסה על המתלוננת בגין תלונתה, אינה מצביעה על אמיתותה או על תכנה של התלונה.

59. עדותו של יונס: התביעה ביקשה מבית המשפט להעדיף את גרסתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט על פי סעיף 10א לפקודת הראיות. על פני הדברים, אכן תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים גם ביחס למתלונן: מתן האמורה הוכח במשפט (פרוטוקול מיום 3.11.2019 עמ' 43 ש' 6-13, פרוטוקול מיום 11.2.2020 עמ' 49 ש' 12-21); עדותו של יונס בבית המשפט היתה לקונית, והוא התכחש לחלק מאמרות החוץ שנתנו על ידו (כמפורט לעיל); אף חששו של יונס להעיד בבית המשפט עלה מהתנהגותו בבית המשפט (פרוטוקול מיום 25.7.2019 בעמ' 27 ש' 29-30).

ברם, עם זאת, גם העדפת אמרות החוץ של יונס, אין בהן די כדי להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום; אמנם, יש בהן כדי לסבך את הנאשם במעורבות בתקיפה, אולם לא ברמה הנדרשת על מנת להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר. זאת, נוכח העובדה שיונס **לא העיד** אודות זהות הדוקר עדות ישירה ואמר שמי שסיפר לו כי הנאשם דקר אותו היתה המתלוננת, אסמרט. מדובר איפוא בראיה "סיבובית", המחזירה אותנו אל אסמרט.

60. נוכח חולשתה האינהרנטית של גרסת המתלוננת, כמפורט לעיל, ברי כי נדרש חיזוק משמעותי יותר מאותה עדות שמיעה מאת המתלונן לפיו **היא** סיפרה לו כי הנאשם הוא הדוקר.

61. הגעתי למסקנה כי נוכח פריכותה של גרסת המתלוננת, אין די באמרת החוץ של המתלונן, שהוגשו אף הם לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, כדי לקבוע ממצאים על בסיסה, קל חומר להוביל למסקנה מרשיעה גם ביחס לעבירות התקיפה האחרות ועבירת האיומים.

רק מעבר לצורך אציין עוד, כי עיון בהודעותיהם של המתלוננים העלה כי הם סיפרו, כל אחד בדרך שונה, אודות מה שהתרחש באירוע נשוא כתב האישום, וקשה לקבוע ממצאים עובדתיים קוהרנטיים על בסיס אמרות החוץ שלהם.

סרטון מצלמת האבטחה והפרכת האליבי מאת הנאשם

62. הנאשם טען בחקירתו במשטרה, וכן בעדותו בבית המשפט כי בתאריך ובשעה נשוא כתב האישום הוא שהה בביתו, ויצא ממנו באותו יום רק בשעה 11:00 בבוקר; בתחילה טען שהיה לבד (ת/15 עמ' 3 ש' 20), אך לאחר מכן טען שאשתו היתה עימו (ת/36 עמ' 2 ש' 7).

63. הנאשם טען שהוא לא תקף, לא היה במקום נשוא כתב האישום, ואינו מכיר את המתלוננת; הנאשם השיב בחקירתו במשטרה לשאלה האם היה במסעדה, כך: "אף פעם לא הלכתי אליה לא מכיר אותה" (ת/16 עמ' 2 ש' 17). גרסה זו סותרת את תשובתו לכתב האישום, לפיה כן היה במסעדה (בזמן כלשהו) אך לא תקף.

64. התביעה טענה כי הנאשם זוהה על ידי המתלוננים בסרטון שהונפק ממצלמת אבטחה של עיריית תל אביב (להלן: הסרטון) בקרבת המקום נשוא כתב האישום, זמן קצר לפני התקיפה.

65. המתלוננים אכן זיהו בסרטון את הנאשם; המתלונן במסגרת העימות עם הנאשם (ת/13), והמתלוננת במסגרת חקירתה במשטרה (ת/6). עם זאת, השוטר ציון דסטה כתב שהוא התבקש על ידי קצין החקירות יואב פישמן לזהות את החשודים בסרטון, והוא זיהה את טאספלים ואת יונס, אך לא הזכיר כלל את הנאשם (ת/27).

66. גם אם אצא מתוך ההנחה כי הנאשם אכן זוהה בסרטון האמור (ונראה כי קיים קושי לקבוע זאת באופן פוזיטיבי) - אין בכך די כדי להביא להרשעתו במיוחס לו בכתב האישום; ברי כי אם היה בסיס מספק ביחס לעבירות התקיפה בעדויות החוץ של המתלוננים - אפשר שהיה בסרטון, ובנוכחות הנאשם במקום טרם האירוע נשוא כתב האישום, כדי להוות חיזוק למשקלן; עם זאת, זיהוי הנאשם בסרטון - אינו מספיק.

67. במקרה דנא, גם יציאה מתוך ההנחה כי סרטון מצלמת האבטחה, על כל משמעויותיו, מחזק את ראיות התביעה, אין בכך כדי להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, נוכח חולשתו כמפורט בהרחבה לעיל.

68. אסיים אפוא בדבריו היפים של כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 10365/08 בענין מהאר אל עיסאווי (פורסם ביום 7.3.11) ולפיהם - **"מצוות המחוקק היא, לתחם 'רצועת בטחון' סביב ההרשעה, באופן שמקרים שאינם נחרצים דיים לא יבואו בגדריה, אף אם קיימות לחובת הנאשם ראיות לא בלתי משמעותיות, אלא שעדיין מתנדנדות כפות המאזניים"**.

לאור כל האמור לעיל, איפוא, באתי לכלל מסקנה כי קיים ספק באשמתו של הנאשם; בהינתן אותו ספק, מתחייב זיכוי של טעמה, מחמת הספק דנא, וכך אני מורה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב אב תש"פ, 12 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

[1] בכתב האישום מופיע שמו כך - Teame Ghebresilase

[2] עניינו הסתיים.

[3] פרט לנ/1 שהתביעה התנגדה להגשתו. התביעה לא ביקשה לזמן לעדות בבית המשפט את השוטר היילפרין, וכן ברי כי דוח העימות נמסר להגנה כחלק מחומר החקירה בתיק, ועל כן אני מקבל גם אותו כראיה לאמיתות תוכנו.

[4] ההדגשה כאן, ובכל ציטוט אחר בהכרעת הדין שלי - ש.ב.